

Rom 5, 6-8 6: For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. 7: For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig - skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. 8: Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.

Det er storheten i Guds kjærlighet Paulus først skildrer i v. 6-8, for å overbevise de troende om at de ikke vil bli sviktet i deres håp om saligheten. Men før vi tar for oss dette, selve hovedemnet i teksten vår, så la oss se litt nærmere på vårt forhold generelt til Guds kjærlighet. Ikke minst for at vi ikke skal møte hovedemnet mer eller mindre sovende. Gud og hans kjærlighet er ikke bare ord. Her tales det om den store Gud, som har vårt liv og all vår ferd for tid og evighet i sin hånd! Han som har skapt alle ting, og som hvert øyeblikk ser deg, i enhver situasjon - når du er sterk, og når du faller! Han som du stadig trenger å be til, og som du vil overgi din sjel til i din dødsstund! Det er spørsmål om hva slags forhold denne store Gud har til oss! Jeg vet at han ser meg. Ser alle mine synder og mine tanker, og har makt til å kaste meg i helvete. Men har også makt til å gjøre meg uendelig mye godt.

Hvordan er denne allmektige Gud, som er nær hos alle mennesker? Hvordan er hans sinnelag mot oss? Det er i sannhet et viktig spørsmål. De fleste menneskene, disse sovende, lettsindige sjelene som aldri spør etter om Gud er vred eller nådig, er overhodet ikke innstilt på å la dette spørsmålet trenge inn på seg. Men der er også andre mennesker som nok kjenner synden, og de frykter. Men de tenker ikke mer grundig over dette spørsmålet. De går der urolige, eller med tomme og kalde hjerter, gjennom livet. Mens de tvert imot kunne vært frelst og salige i Guds kjærlighet. Selv de troende blir ofte så søvnige at de bare blir opptatt med gjerninger, og glemmer denne eneste sanne livskilde.

Må nå Gud hjelpe oss alle sammen! Vi trenger alle sterkt til å grunne på dette emnet. Vi får nok likevel ikke for mye av dette i hjertet vårt. Gjennom syndefallet er Guds kjærlighet så fullstendig fjernet fra hjertene våre, at selv med hele Guds mektige evangelium for våre øyne, har vi likevel vanskelig for å få noen rett tanke om dette. Hele vår natur er full av helt motsatte tanker om Gud. Det gjør at de fleste ikke vil ha noe med Gud å gjøre. Mens andre, når de får et møte med Gud, har den kalde forestillingen at Gud er imot oss, slik som vi fortjener. Hele vårt vesen er fullt av synd og uverdighet. Derfor vil dels vår samvittighet, dels vår anklager, djevelen, forfølge oss med forferdelige skrekkbilder av Guds rettferdige vrede. Dette gjør selvsagt også at vi ikke har store tanker om Guds kjærlighet.

Hvor fremmede vi står overfor denne kjærligheten, merker vi nok ikke når alt er stille og godt, og vi knapt kjenner noe behov for Gud. Men så snart en alvorlig nød møter oss, eller døden og evigheten trenger seg inn på oss, da blir det nødvendig å søke Gud. Da kjenner vi at vi har ikke store tanker om hans kjærlighet. Da er det vår uverdighet vi kjenner på. Eller vi kjenner bare den kalde vantroens tanke om at Gud ikke bryr seg om oss.

Vel er våre tanker altfor små og mørke til at vi noen gang kommer til å kjenne Guds kjærlighet fullt ut, fordi hjertene våre er altfor trange til det. Men det er nok en stor mangel hos dagens troende, og vi må ikke skyve den sannheten til side, at vi alle sammen må søke å få mye mer av Guds kjærlighet og fullkomne glede i hjertene våre. Det vil også skje hvis vi søker det på en langt inderligere måte enn hittil. "Så høyt vi vurderer og betrakter Ordet, så dypt fester det seg i hjertet" (Luther). Og Gud har fremdeles både vilje og makt til å utøse sin kjærlighet i våre hjerter ved Den Hellige Ånd.

Men hvis vi vil få mer tro og visshet om Guds kjærlighet, da må vi først og fremst se nærmere på det store beviset Paulus her gir oss på dette, nemlig at Kristus har dødd for oss mens vi ennå var syndere, ja, var "ugudelige" og uten noen forsoning. "Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere", sier Paulus. Dvs.: Ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere, har Gud latt sin kjærlighet til oss skinne fram i det rette lys og uendelige storhet. Selvsagt bør vi også se Guds kjærlighet i alt det han har skapt. Det skyldes jo bare en total blindhet i vår natur, at vi ikke ser Guds faderlige kjærlighet i dette at da han skapte alt som finnes på jorden, så skapte han det til å tjene menneskene. Det er jo noe vi faktisk kan se med våre egne øyne. Selv fornuften erkjenner jo dette, at Gud gav hele jordens rikdommer til menneskene: "Legg jorden under dere og råd over havets fisker og himmelens fugler" osv. "Se, jeg har gitt dere alle planter som sår seg over hele jorden, og hvert tre med frukt som setter frø" osv. Og vi ser jo at alt det som finnes på jorden tjener menneskene, og er skapt akkurat slik vi hadde behov for det. Taler ikke alt dette om Guds kjærlighet? "Jorden er full av hans miskunnhet". Alle fjell og daler, alle sjøer og elver, alt hav og alle kilder, alt taler om Guds omsorg for menneskene. Slik burde vi virkelig se Guds kjærlighet i hver minste ting han har skapt.

Likevel nevner ikke Paulus et eneste ord om alt dette, når han vil gi oss bevis på den kjærligheten som kan overbevise grove syndere om Guds nåde og evig salighet. Nei, han retter blikket vårt mot en helt annen bevisførsel. Og det er et bevis som i vår falne og fordervede tilstand virkelig kan virke trøst og salighet. Det han viser oss, er Guds kjærlighet i Kristi forsoning, som kunne frelse syndere uten at Guds hellige rettferdighet, og lovens krav, skulle gjøres til intet. Gud gav sin enbårne Sønn til å lide den bitre døden for oss. Da må vi vel erkjenne at dette er det største beviset på Guds kjærlighet. Det burde vel kunne varme hjertene våre! Måtte vi nå også virkelig dvele ved dette! Men, det forutsetter selvsagt at du har et behov, noen syndenød. Det forutsetter nok at du kjenner din blindhet og behovet for Herrens Ånd. Gud, vær oss nådig og åpenbar din kjærlighet for oss, når vi nå begynner å se nærmere på den herlige teksten!

For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. Her sier Paulus at Kristus døde for oss på et tidspunkt da det ikke fantes noe godt hos oss, ikke engang så mye som litt anger eller gudsfrykt. Vi var tvertimot gudsforkettere, "ugudelige". Dette er tydelig tale. Selv om vi er syndere, dvs. er overtredere av loven, kunne vi vel hatt litt anger over synden, og en viss respekt for Gud. Men ordet "ugudelig" betegner slike som ikke vil ha noe med Gud å gjøre, men spotter og håner ham. Og slik er virkelig alle menneskers natur. Dette er jo forferdelig. Men også for slike er Kristus dødd, sier Paulus her. Også de første ordene: "mens vi ennå var skrøpelige", taler sterkt om dette, hvis vi bare forstår dem rett. Men nettopp med det for øye, vil vi nå se nærmere på selve ordene i teksten vår.

For mens vi ennå var skrøpelige. At vi var skrøpelige, taler om et forhold som gjaldt hele menneskeheten, ikke bare jødernes liv under loven. Kristus døde jo for hele verden. Det taler altså om den skrøpelighet vi fikk ved syndefallet, og som hadde vært hele menneskehetens tilstand i all evighet, om ikke Gud hadde forbarmet seg og sendt sin Sønn til vår frelse. Det taler om den hjelpeløse avmakten under djevelen, "solgt til trelle under synden", i fortvilelse under Guds rettferdige dom. Luther sier om dette: "Jeg under Satan fanget lå, og kunne meg ei frelse. Og synden presset stadig på, den knuget sjelens helse. Min synd meg til fortvilels' drev, holdt opp for meg all dommens brev, og helvete stod åpent". Hele menneskenaturen var fordervet, forstanden tåkelagt, og hjertet fylt med onde lyster. Alt stemmer med skildringen i **Jes 1: 5-6: "Hvorfor vil dere bli slått enda mer? Hvorfor vil dere øke deres frafall? Hvert hode er sykt, og hvert hjerte er svakt. Fra fotsåle til hode er ingenting helt. Her er bare sår, skrammer og åpne sår" osv.**

Alle Guds bud og krav er til ingen nytte, når sykdommen er så alvorlig at det ikke mer finnes noen kraft til å oppfylle de hellige budene. Det er dette det betyr, det Herren talte gjennom Jes. 1: 5: Er det bare ennå flere slag dere vil ha, siden dere bare fortsetter i deres frafall? Slik viser også Paulus i dette brevet at loven så langt fra demper, men tvertimot vekker opp synden (7: 5-13), ja til og med vekker opp fiendskap mot Gud. Kjødet er nemlig "ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det" (Rom 8: 7). Loven krever først og fremst kjærlighet til Gud og hans vilje, og ingen bokstav eller tøddel i hans bud eller dommer kan endres for å gå i møte med vår ondskap. Den uunngåelige følge av dette ble da fordømmelsen, som det ikke i hele menneskeheten fantes noe som helst botemiddel eller hjelp mot. Dette er den "skrøpeligheit" Paulus taler om her. Andre steder har han kalt det "død": "Dere var døde ved deres overtredelser og synder". Og så sies det, nøyaktig som i vår tekst, at akkurat i den tilstanden, at vi var døde, var det at Gud på grunn av sin store kjærlighet forbarmet seg over oss (Ef 2: 1-5, Kol 2: 13).

Men denne skrøpeligheiten, at vi var forlatt under synden og ikke hadde noen mulighet for frelse, hvis ikke Gud hadde sendt sin Sønn, - det er nå en tid som ligger bak, antyder teksten. Nå har vi en Frelser og alt det som trenges til liv og gudsfrykt. Men den fordervede naturens svakheter følger oss så lenge vi er på jorden. Jesus sa: "Kjødet er skrøpelig". Derfor har vi ofte en hard strid for å beholde troen på Guds nåde, nettopp fordi vi kjenner på denne forferdelige skrøpeligheiten i hele vårt vesen. Skrøpeligheit i selve viljen, og skrøpeligheit når gjerningen skal gjøres. Skrøpeligheit i striden mot det onde, skrøpeligheit i bønner, i troen, osv. Bortsett fra det Gud virker i oss, er hele livet for et Guds barn et stadig sukk over svakhet (2Kor 12: 9).

I all denne skrøpeligheit kommer også alltid følelsen av skyld og uverdighet, så vi synes Gud snart må gi oss opp. Men da må vi huske på hva det er Paulus vil ha sagt oss her: Vi var en gang i en slik skrøpeligheit at det ikke fantes noen hjelp i hele verden. Da elsket Gud oss så høyt at han gav sin enbårne Sønn for oss.

Dermed er det også sterkt bevist at Guds kjærlighet ikke beror på noen vår kraft eller verdighet. Så skal Guds kjærlighet heller ikke kunne rokkes av vår svakhet eller uverdighet.

Vi vil nok måtte erkjenne at Guds kjærlighet ikke beror det aller minste på noe vi har eller gjør - hvis vi husker på det som skjedde "mens vi ennå var skrøpelige". Paulus sier at da døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. Her viser apostelen at Guds kjærlighet var den samme før vi kom med noen som helst gode eller dårlige egenskaper, dvs. før vi ennå var til. Før verdens grunnvoll ble lagt forutså Gud all vår synd og hjelpeløshet. Derfor utvalgte han oss allerede den gang i Kristus (Ef 1: 4). Paulus sier "til fastsatt tid". Den tid Faderen på forhånd hadde bestemt. Disse ordene minner oss om Guds evige rådslutning, og om de tidlige og mangfoldige forutsigelsene om Kristi forsoning. Allerede samme dag de første menneskene falt i synd, gav han dem løftet om den velsignede kvinnens ætt, som skulle knuse slangens hode. Og senere, gjennom hele Det gamle testamentes forberedende tid, hadde Gud med utallige løfter og forbilder forberedt dem på den forsoningen som skulle komme. Dette er da en sterk grunn for vår tro! Kristi død var ingen tilfeldighet. Den var oppfyllelsen av en rådslutning fra evighet av, og etter en forutsigelse fra Gud gjennom hundrevis av år. Dette er også noe Paulus vil minne om, når han sier at Kristus døde for oss "til fastsatt tid". Og et annet sted sier Paulus: "Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn".

Så har altså Guds kjærlighet ikke hatt sin grunn i våre bedre eller dårlige sider. Vår frelse er et resultat av Guds frie og evige beslutning. Og hva var det så Kristus har gjort til vår frelse? Teksten sier at han "døde for ugudelige". I vårt sted, for at vi skulle oppnå det han dermed oppnådde, led han døden til soning overfor all lovens forbannelse (5Mos 28). Han kjøpte oss fri fra lovens forbannelse (Gal 3: 13). Dette har han ikke gjort for gode, fromme, og angrende - men for "ugudelige", for sine

fiender, de som foraktet ham, som ikke i det hele tatt angret sin synd, og heller ikke ba om noen nåde. Det ser vi allerede i selve situasjonen da Gud forkynte det nådefulle løftet til Adam og Eva, - samme dag som de hadde syndet, og mens de stod der fulle av ondskap, selvforsvar og bitterhet mot Gud selv. Alt dette burde tale til oss om en fullstendig fri og uendelig stor kjærlighet, en vi ellers aldri ser maken til. Dette taler nå Paulus videre om:

For knapt vil noen gå i døden for en rettfærdig - skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. For å vise hvor stor Kristi kjærlighet er, når han døde for syndere og fiender, stiller Paulus her spørsmålet om det finnes noe menneske som er villig til å dø for et rettfærdig menneske, som urettmessig blir dømt til døden. Og han konkluderer med at det skal bli meget vanskelig å finne en slik. Men muligens ville noen sette livet sitt i fare, eller dø, i stedet for en slik rettfærdig, - hvis denne samtidig er et godt menneske - dvs. en som var kjent for sine gode gjerninger, og dermed ble ansett å være særlig verdifull for samfunnet*. For en slik kunne kanskje noen ta på seg å dø**. Men om noen ville være villig til å dø for en lovbrøyer, som på grunn av gjerningene sine fortjente dødsdom, - det stiller Paulus ikke en gang spørsmål om. Og ennå mindre grunn ville det være til å tro noen ville dø for en uvenn, eller en som baktalte ham. Nei, det er ikke en gang noe å stille spørsmål ved.

[* Det er nettopp dette gr. tekstens ord antyder: Den gode, som er kjent for sin godhet.]

[** Romernes historie etterlater nettopp eksempler på dette. Derfor er denne framstilling meget vel tilpasset for brevet til romerne.]

Men for et særdeles godt menneske kunne det kanskje tenkes at noen var villig til å dø. Og dette er så den aller høyeste form for menneskelig kjærlighet. Dette uttrykket (den gamle svenske bibelteksten sier: "För den gode torde någon verkligen hava mod att dö") "verkligen hava mod att dö", sier oss sannheten om at døden er noe mennesket skyr mer enn noe annet. Å bestemme seg for å dø, er noe som koster forferdelig mye. Å påta seg å dø for en annen, er dermed klart det største noen kan gjøre som bevis for kjærlighet, slik også Kristus sier det: "Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner" (Joh 15: 13). Og så har altså Kristus gitt sitt liv for oss da vi var hans uvenner*. Vi var hverken rettfærdige eller gode, men var "ugudelige" (v. 6), ja "fiender" (v. 10 og kap. 8: 7). Når Paulus har stilt spørsmål ved hvor langt menneskers kjærlighet kunne tenkes å rekke, så tilføyer han:

[* Han forklarer straks hva det betyr at Kristus på samme sted kaller sine disipler for "venner" (v. 14-15). I v. 16 sier han: "Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere". Det er ikke dere som har vist meg vennskap. Det er meg som har vist dere det. Og dermed har jeg også inntatt deres hjerter, slik at dere også elsker meg.]

Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. "Gud viser sin kjærlighet til oss ved at ...", sier Paulus. Dvs. Gud viser, og beviser overfor hele verden, sin kjærlighet, "gjør den så stor, så overbevisende og åpenbar, at det ikke er mulig at et eneste menneske (som tenker ordentlig over dette kjærlighetsbevis) vil kunne tvile på det" (Luther). De som ellers er fulle av tvil på Guds kjærlighet, som har en samvittighet som er full av uro, og skjelver for Guds vrede over synden, burde se nøye på dette beviset. Da ville de begynne å ane noe av Guds hjertelag. Begynne å forstå at på tross av Guds hellige nidkjærhet imot all synd, så må han likevel ha en uendelig kjærlighet og barmhjertighet overfor synderen. Vi ville aldri kunne uttenke det, hvis ikke Gud selv hadde åpenbart det gjennom et så stort bevis.

På denne måten, "ved at" ... osv., beviser Gud sin kjærlighet til oss. Kristus bruker også bare dette beviset, når han vil vise sin Fars kjærlighet til oss: "For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne" osv. Også Johannes sier at dette er selve beviset: "På dette har vi lært kjærligheten å

kjenne at han satte livet til for oss" (1Joh 3: 16). Og i 1Joh 4: 9: "Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart iblant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham".

Som sagt, vi ville ellers aldri kunne tenke noe så stort om Guds hjertelag. Det er noe helt uten sidestykke, det Paulus nå har vist. Derfor heter det også med rette at på denne måten ("ved at") har Gud vist (sv: bevist) sin egen kjærlighet. Det er utelukkende Guds egen kjærlighet som kan bevises ved et slikt eksempel. Når vi elsker noen, må det være en venn, eller i det minste et godt, elskverdig menneske. Ser vi derimot dårlige sider ved et menneske, eller det er en uvenn, da pleier vi ikke elske slike, men hater dem tvertimot ofte. Slik står det til med den naturlige kjærligheten hos et menneske. Men Gud, som har det sterkeste hat til synden, og samtidig ser at vi alle sammen er fulle av synd, han har likevel en sånn kjærlighet til synderen, at han heller gav sin elskede Sønn i døden, enn at han skulle se synderen dø. "Gud viser sin kjærlighet til oss ved at ..." (sv: "Deruti bevisar Gud sin egen kärlek til oss").

Når vi virkelig tenker etter hva det er Paulus stadig gjentar, at dette har Gud gjort for "ugudelige", for "syndere", for "fiender", - så må vi vel i undring spørre: Å, du omsorgsfulle Gud, hvordan kan du ha en slik kjærlighet? Er det sant at du elsker oss så høyt? Og hva er det som har fått deg til å elske så høyt? En gammel tjener, vel kjent i himmerikets hemmeligheter, bekjenner at han lenge har sukket over disse spørsmålene. Hva kunne være den egentlige årsaken som drev Gud til en slik kjærlighet til synderne? Omsider, sier han, kom jeg til dette svaret: "Gud elsker. Derfor elsket han". Årsaken lå just i Guds egen kjærlighet. Han har et slikt hjerte som elsker. Derfor elsket han.

Gud har selv forklart sin kjærlighet med bildet av en mors kjærlighet. Du ser en mor bære og pleie sitt syke barn med utrettelig kjærlighet, den ene dagen etter den andre. Også om natten når alle de andre sover, våker hun like utrettelig ved barnets seng, eller bærer det i armene sine - dette barnet som ennå ikke har gjort noe annet enn å utmatte sin mor gjennom alle sine behov for hjelp, for mat og stell. Spør du henne hvorfor hun likevel elsker barnet så sterkt, så kan hun ikke gi annet svar enn at det er helt naturlig for henne. Hun blir forundret over spørsmålet ditt, og sier bare: det er jo barnet mitt! At hun elsker barnet sitt, er altså naturens lov i morshjertet. Hun behøver ikke ta seg sammen for å gjøre det. Det betegner heller ikke "en from mor", - bare "en mor" -!

Dette morshjertets natur er så sterk, at hvis barnet også videre i livet blir det en kaller "en belastning", som gjør lovbrudd, havner i rettsvesenets hender og må straffes, så kan en vanlig mor ikke se med likegyldighet på dette. Hun kommer i den bitreste lidelse over det. Slik er morshjertet. Tenk hvor stort, om Guds hjerte for oss i alle fall måtte være slik! Tenk om Gud kunne ha en like stor kjærlighet til oss, som en mor har til barnet sitt! Og så sier altså Herren selv at han har en ennå større kjærlighet. I Jes 49: 15 leser vi: "Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg". Så har vi lært å kjenne Guds kjærlighet, ved at han gav sitt liv for oss.

Men dermed har vi berørt ennå et forhold som belyser Guds kjærlighet til menneskene: Det er kjærligheten til barnet. Dette minner jo Herren oss om selv. Han taler om seg selv, og spør: "Glemmer vel en kvinne sitt diende barn?" Hvor dypt falne barn vi enn er, og hvor langt bort vi er kommet i synd og ugudelighet, kan Gud likevel ikke glemme at menneskene er hans barn. Han sier han har en mors kjærlighet til oss. Herren Gud har jo skapt oss til sine barn og arvinger. Og selv da djevelen forførte oss, ville Gud likevel ikke la ham gå avsted med byttet. Gud ville fremdeles gjøre noe for å frelse barnet. Dette kaster også lys over denne ellers så ubegripelige Guds kjærlighet, som gjorde at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.

Å, om vi måtte lære å virkelig tro på denne Guds kjærlighet, og beholde den i våre hjerter! Ikke bare når alt er vel og vi opplever hans Ånd i våre liv, men også når vi bare ser oss som ugudelige syndere!

Den eneste måten det kan skje på, er at vi flittig og alvorlig grunner på de ordene som stadig er gjentatt her: "mens vi ennå var syndere", "mens vi ennå var skrøpelige", "han som rettferdiggjør den ugudelige". Men uansett hvor mye vi har hørt og vet om dette, så har vi en innstilling som sitter rotfestet dypt i vår natur. Denne at Gud vil være nådig mot oss - hvis vi er fromme og slik han vil vi skal være. Derfor, så snart konkrete synder begynner å vise seg hos oss, så er det Guds evige vrede tankene våre kretser om. Av og til synes vi ikke noe er mer usannsynlig enn at Gud skulle elske oss, - når vi ikke ser annet hos oss enn synd og ugudelighet, når "synden blir overmåte syndig ved budet" (kap. 7: 8-13), og samvittigheten sier det er bare vrede og fordømmelse hos Gud.

Da gjelder det å huske på det Paulus sier her, at det er ikke for fromme og gode, men for "ugudelige" og "syndere", Kristus led døden. Ja, at det er avgjort at hos oss finnes ikke noen rettferdighet som holder. At innfor Gud er vi i oss selv alltid syndere og overtredere av loven (3: 10-20), og at hele vår frelse bare er Guds frie nådegjerning i Kristus. Men også at gjennom den skal vi alltid kunne frelses, fordi Kristus døde nettopp for syndere. Dette må vi tenke grundig over, og alltid holde klart for oss.

I sin kommentar til Gal 1: 4 sier Luther: "Tenk nå grundig over dette, så du ruster deg til strid, for at du alltid kan være rede når du kommer i største nød og fare. Det kan være kamp med døden, mens samvittigheten minner deg om dine konkrete synder. Med stor styrke går Satan helt innpå deg. Med byrden av dine store synder, som med en syndflod, prøver han å falle over deg og skremme deg, for å jage deg bort fra Kristus, og til slutt la deg bli liggende i fortvilelse. Forbered deg da godt, sier jeg, så du da med frimodig hjerte og sterk tro kan si: Kristus, Guds Sønn, er gitt - ikke for de helliges rettferdighet - men for elendige synderes urettferdighet! Hvorfor vil du da, du ugudelige Satan, på en så fordreid måte gjøre meg til en helgen, og kreve bare fullkommen rettferdighet av meg, når alt i meg bare er synd, - ikke oppdiktede, men virkelige synder? Ikke små og ubetydelige, men store, grove og forferdelige synder ... For den som skal bli frelst, ligger derfor all kraft i at disse ordene virkelig blir innprentet og husket: "Han som gav seg selv for våre synder", eller: "mens vi ennå var syndere". Og dette har jeg all grunn til å uttale, for jeg har ofte opplevd det. Jo eldre jeg blir, desto mer opplever jeg det daglig, hvor forferdelig vanskelig det er å tro, spesielt når den elendige samvittigheten er i nød og svettebad, at det ikke er for hellige, rettferdige, og de som er hans venner, Kristus ble gitt, men for ugudelige syndere. For skrøpelige, og de som er hans fiender, som bare fortjente Guds vrede og evig fordømmelse."

Slik taler også Luther i en pasjonspreken over teksten vår: "Midt i vår fortvilelse over synden, den guddommelige vreden og straffen på grunn av synden, kommer disse ordene, at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere, og gir oss øyeblikkelig trøsten i at det var ikke for noen annen grunn, eller for noen andre slags mennesker, men for syndere - Kristus døde! Så faller du kanskje på nytt i synd, får dermed igjen en dårlig samvittighet, og opplever det som om du igjen har vekket opp Guds vrede mot deg. Ja, selv om du ikke er falt i åpenbare synder og fått en dårlig samvittighet, så skal du likevel straks holde klart for deg at Kristus døde for deg som for en synder. Og behold alltid denne trøsten at han altså ser deg som en synder - selv om du jo alltid skal leve med ham i tro og kjærlighet, så du blir helliggjort og kan bli stående i en god samvittighet".

Fordi vi her på jorden aldri lever uten synd, og synden alltid på en eller annen måte vil tyngre oss, er det svært viktig å holde fast at det er utelukkende som en synder du er forsonet ved Kristi død.

I de versene vi nå kommer til, taler Paulus om følgene av den store kjærlighet Gud har vist oss. På den bakgrunn, sier han, har vi en fast og urokkelig nådestad, som vi nå ved troen får lov å regne med at vi lever i, siden vi nå er forlikte og rettferdige. Han sier det slik: